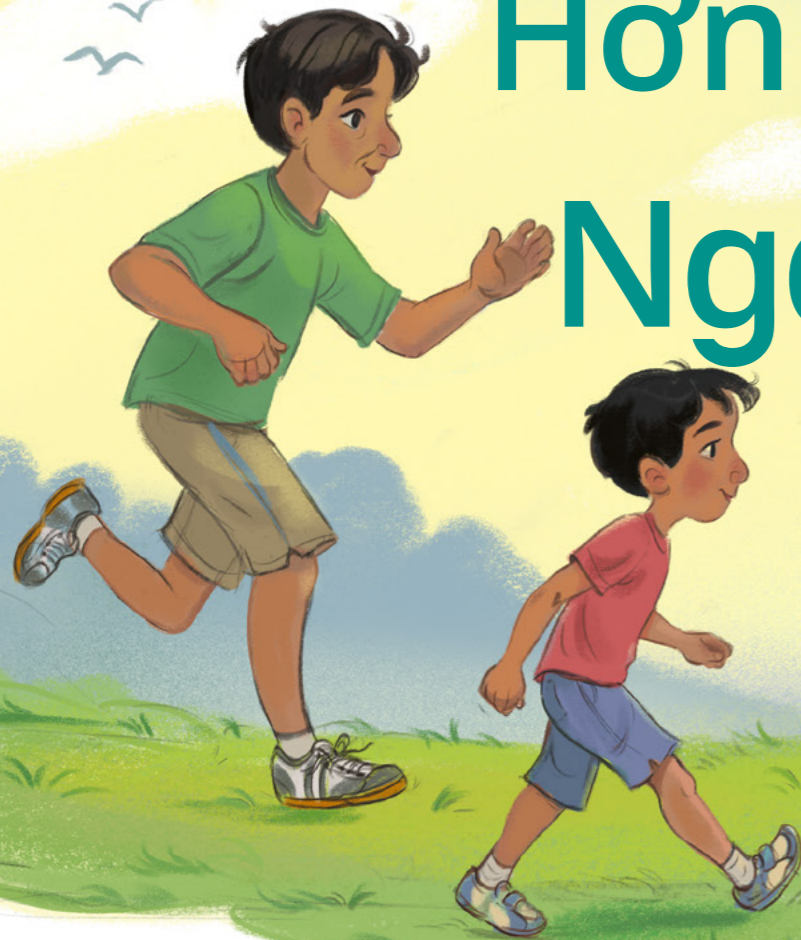

Hơn cả một

Ngày Luyện Tập Tốt

Bài của Carolina Maldonado Leyes
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra ở Bolivia.

Ismael tươi cười bước ra ngoài ánh nắng. Cậu ấy và Papá đang đi đến công viên. Trên đường đi, Ismael nắm tay Papá và ôm quả bóng của mình. Ismael thích dành thời gian với Papá—nhất là khi họ chơi bóng đá với nhau!

Khi họ đến công viên, Ismael nhìn quanh. Một người phụ nữ đang làm làm cỏ gần sân bóng. Một gia đình đang tản bộ trên vỉa hè. Nhưng không có ai chơi trên sân bóng cả. Ismael và Papá sẽ có khoảng sân rộng để luyện tập!

“Con sẵn sàng chơi chưa?” Papá hỏi.

“Rồi ă!” Ismael chạy nhanh hết sức đến sân bóng. Cậu thực hiện các bài tập chạy theo đường zích zắc, đá phạt và đá phạt góc.

Papá đá mạnh quả bóng. Quả bóng bay vụt qua đầu Ismael!

“Con sẽ đi nhặt bóng,” Ismael nói. Cậu chạy đến góc sân và nhặt quả bóng lên. Cậu thấy người phụ nữ vẫn đang miệt mài đào đất. Cô ấy trông rất mệt mỏi.

“Bây giờ cha sẽ là thủ môn,” Papá nói. “Để xem con có thể ghi điểm được không!”

Ismael chạy lại và đá quả bóng về phía khung thành. Papá dang tay ra để bắt quả bóng lại nhưng đã bị hụt.

“Vàooooo!” Ismael reo hò khi bóng bay vào lưới.

Chỉ mấy chốc, một giờ đồng hồ đã trôi qua.

“Đến lúc phải về nhà rồi,” Papá nói.

Ismael ngoái nhìn người phụ nữ đang làm cỏ kia. Cậu thầm nghĩ: *Làm việc dưới cái nắng chắc sẽ không vui như là chơi đá bóng.* Cậu muốn làm cô ấy vui lên. Rồi cậu nảy ra một ý tưởng.

Cậu hỏi: “Papá ơi, cha không nghĩ rằng người phụ nữ đó đang làm rất tốt sao?”

“Sao hả con?” Papá nhìn về phía người phụ nữ đó. “À, con nói đúng.”

Ismael nói: “Con nghĩ chúng ta nên đi nói cho cô ấy biết điều đó!”

“Chà, chúng ta cần phải về nhà sớm. Mẹ đang chờ chúng ta,” Papá nói.

Ismael nhìn người phụ nữ lau mồ hôi trên trán. Cảm giác cần phải nói chuyện với cô ấy trở nên mạnh mẽ hơn. Cậu nói: “Con thực sự cảm thấy rằng chúng ta nên làm vậy.” Cậu nắm lấy tay Papá và bước đến bên người phụ nữ.

Ismael vẫy tay chào và nói: “Xin chào cô.”

Người phụ nữ chẳng hề ngược nhìn. “Cháu muốn gì?”

Ismael biết rằng cô ấy đang không vui cho lắm. Nhưng điều đó không thể ngăn cản cậu. “Cháu muốn nói với cô rằng cô đang làm rất tốt ă!”

Lần này người phụ nữ ngược lên nhìn cậu.

Ismael mỉm cười. “Cảm ơn cô đã chăm sóc công viên!”

Người phụ nữ mỉm cười đáp lại. Cô ấy nói: “Cảm ơn cháu.” Rồi nụ cười của cô ấy trở nên rạng rỡ hơn. “Cảm ơn cháu rất nhiều.”

Ismael cảm thấy hạnh phúc trên đường đi bộ về nhà cùng Papá.

Papá nói: “Cha nghĩ điều con nói rất có ý nghĩa với cô ấy.” “Cha rất vui là con đã lắng nghe cảm giác của mình.”

“Con cũng vậy.” Ismael suy nghĩ một lúc. Rồi cậu hỏi: “Cha có nghĩ rằng đó là Đức Thánh Linh không?”

Papá gật đầu. “Đôi khi Đức Thánh Linh cho chúng ta một cảm nghĩ để giúp đỡ một người nào đó. Và đó chính là điều mà con đã làm.”

Ismael nhướn miệng cười. Việc trò chuyện với người phụ nữ đó chỉ là một việc nhỏ, nhưng nó đã làm cho ngày của cô ấy trở nên tốt hơn. Việc lắng nghe Đức Thánh Linh cũng đã làm cho ngày của Ismael trở nên tốt hơn! ●

